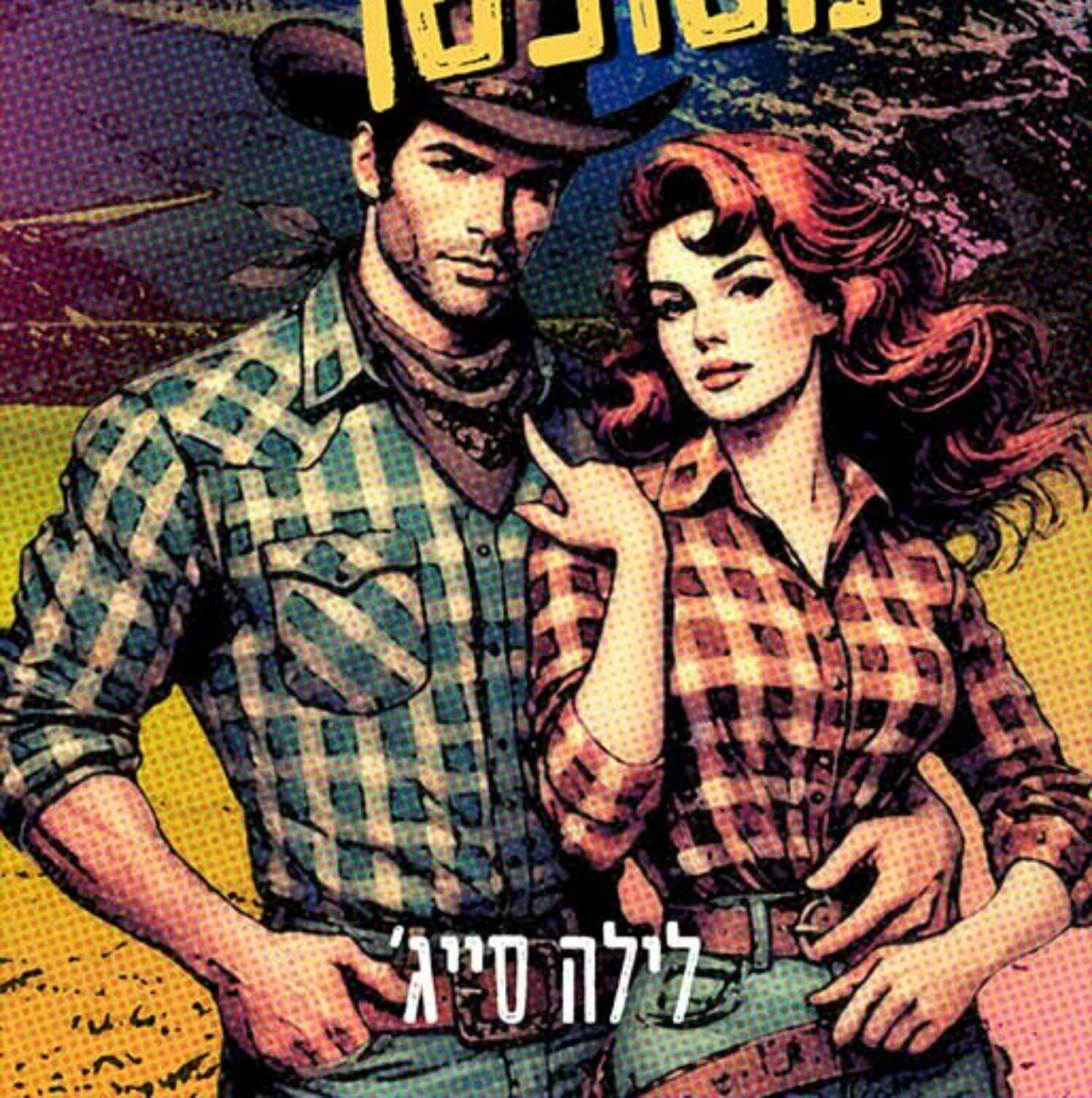

סיפור אהבה

משוכנע

לילה סייג'

שבחים לסיפור אהבה מופלג

"סיפור אהבה משופץ מספק את כל מה שאני רוצה ברומן קאובוי לזהט! לילה סייג' התעלתה על עצמה עם הסיפור של ווס ואדה. הדמויות מתעוררות לחיים בסיפור מחמם את הלב בו ניגודים נמשכים. סיפור האהבה שלהם רך, מעורר הזדהות ושופע מתח מענג שריתק אותי כבר מהעמוד הראשון. בשבילי זוהי הקריאה הטובה ביותר של השנה."

אלזי סילבר, מחברת רבי המכר של USA Today

"לילה סייג' יצרה משהו מתוק ומיוחד בסדרת חוות רֶבֶל בלו. מצחיק וקסום, עם כמות מושלמת של סקסיות, סיפור אהבה משופץ (וכל סיפורי רבל בלו) כתובים באווירה רומנטית מהחלומות. אני לא יכולה לחכות למה שלילה תספק לנו בהמשך."

טארה דווייט, מחברת הספר אהבה זה לא צחוק

"קחו אותי לחוות רבל בלו. לילה סייג' עשתה זאת שוב עם עוד סיפור עדין, סוחף ורומנטי עד כאב. נשאבתי אל סיפורם. הקוראים ייסחפו על ידי ווס ואדה."

ב"ק בוריסון, מחברת חוות לאבלייט

"סיפור אהבה משופץ עטף אותי בחיבוק שמחמם את הלב. הייתי נותנת הכול כדי להישאר במדולארק עם ווס ואדה."

האנה בונס-יאנג, מחברת הספר Out on a Limb

"סיפור אהבה מתוק, שהוא כמו קרן שמש שנכתבה באהבה."

לנה פרגוסון, מחברת רבי המכר של USA Today

לילה סייג'
סיפור אהבה משופשף

חווות רַבֵּל בְּלוּ

ספר 3

מאנגלית: לובה אלקן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לילה סייג'
סיפור אהבה משופשף

Lyla Sage
LOST AND LASSED
REBEL BLUE RANCH #3

Copyright © 2024 by Lyla Sage

Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

All Rights Reserved

עורכת: ענבל כהן זיליאני

הגהות: אילת שני

הגהה אחרונה: שירי צוק

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-38-0 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שהגיע לפרק השלישי בסיפור אהבה מאובק
ומייד רצה את סיפורם של גאס וטדי.
אני שמחה לשתף אתכם בסיפור שלהם. תודה שחיכיתם.

ולאבא שלי, האיש הכי גאה בעולם.

פרק 1

176

שום דבר לא אמר "בוקר טוב" כמו ריח סיגריות מעופש ובירה שנשפכה. להיכנס ל'דווילז בוט' בלילה, היה אחד הדברים האהובים עליי. אבל במהלך היום, זו הייתה מתקפה על החושים. כמעט יכולתי להרגיש את רוחות הרפאים של ההחלטות הגרועות נצמדות לז'קט הזמש שלי (בצבע קרם, וינטג', מכוסה פרנזים, מראה מקסים ועדיין קשוח).

אז, למה נכנסתי לבר הכי מלוכלך בווימינג בשבע בבוקר של יום ראשון? כי החברה הכי טובה שלי ביקשה ממני, ולא היה דבר שלא הייתי עושה בשבילה.

אמי ריידר ואני חברות מלידה, תרתי משמע. אבא שלי התחיל לעבוד בחווה של המשפחה שלה כשהייתי בת כמה חודשים ואמי הייתה מבוגרת ממני רק בכמה חודשים. הזיכרון הראשון שלי הוא של שתינו קופצות מעל אחד החלקים הצרים יותר של הנחל החוצה את חוות רבל בלו. הלכנו הלוך ושוב עד שאמי החליקה ונפלה לנחל. אני עדיין יכולה לשמוע את צליל המים הניתזים ואת רעש חלוקי הנחל שהתלוו לנפילה. כמעט מייד, הקרסול שלה התנפח

כמו בלון – אפילו בגיל חמש או שש ידעתי שלא ככה קרסול אמור להיראות. עזרתי לה לצאת מהנחל והיא נשענה עליי כל הדרך הביתה.

מאז אנחנו נשענות זו על זו.

ארוסה, ברוקס, הוא הבעלים של ה'דווילז בוט'. הוא ירש אותו מאביו לפני כמה שנים, והוא עושה איתו עבודה מצוינת. לברוקס היו הרבה חלומות בשביל הבר. הגדול ביותר היה התקנת שור מכני – לא, אני לא צוחקת – ולכן עמדתי לבלות את יום ראשון שלי במיון קופסאות ובטאטוא של אבק וזהמה בני שלושים שנה ואלוהים יודע מה עוד, כדי לפנות לו מקום.

לא היה לי אכפת. בנוסף, די הייתי חייבת לו, בהתחשב בכך שסילקתי אותו מהמיטה שלו ושל אמי אמש, כדי שהיא ואני נוכל להעביר ערב יחד.

אמי וברוקס עמדו ליד הבר ודיברו כשראשיהם צמודים זה לזה. יצאתי מהבית שלהם מוקדם יותר כדי להביא קפה ולתת להם קצת זמן לבר. כזה שהם כנראה ניצלו כדי לקיים יחסי מין במקלחת – חרמנים קטנים.

לפעמים רציתי לקנות בקבוק תרסיס שאוכל להשפריץ עליהם – אתם יודעים, כמו שעושים עם חתול או כלב שמתנהג לא יפה – כשגילוויי החיבה הפומביים שלהם נעשים קצת יותר מדי אינטנסיביים.

אבל אמי וברוקס נועדו זה לזה, ואהבתי את שניהם. מאוד. אהבתי את אמי יותר, כמובן, אבל לוק ברוקס התחבב עליי בשנתיים האחרונות. היה נחמד לראות את החברה הכי טובה שלך נאהבת בדרך שאת יודעת שמגיעה לה.

"הקפה הגיע, אמרתי, מודיעה על נוכחותי.

אמי פנתה אליי. "אלוהים, את הגיבורה שלי." היא לבשה את הגופייה שקניתי לה ליום הולדתה וטייטס שחורים. על החלק העליון היה כתוב "הכריות של לוק" במרכז הציצים שלה.

עלה בדעתי שאני לבושה טוב מדי ליום ניקיון של הקומה השנייה

כבר – ג'ינס, גופייה שחורה וז'קט, כמובן. אבל אהבתי בגדים, ואת התחושה כשהרכבתי תלבושת שאהבתי, ומאוד אהבתי את זו. בגדים היו כמו שריון, ואזדקק לשריון, אם אח גדול מסוים של אמי עמד להופיע היום.

לא ווס. את ווס אהבתי.

הגשתי לה את הכוס, והיא לקחה אותה בהכרת תודה. היא כרכה את אצבעותיה סביבה ולגמה. טבעת הזהב שעיטרה את אצבעה השמאלית נצצה באור. היא השפילה את מבטה אל מחזיק משקה הקרטון שנשאתי. היו בו עוד שתי כוסות – לאטה סוכר חום קר בשבילי וקפה שחור לברוקס.

אמי קימרה אליי את גבתה. "מצחיק", אמרה. "אני די בטוחה שביקשתי ממך להביא קפה גם בשביל גאס." "הא", אמרתי במשיכת כתפיים. "בטח שכחתי."

גאס הוא אחיה הבכור של אמי, חברו הטוב ביותר של ברוקס, והכי חשוב, האויב המושבע שלי.

זה חלק מהעניין של לחיות בעיירה קטנה.

זה לא ששנאתי את גאס... טוב... למעשה, לא נכון. די שנאתי אותו. אני לא זוכרת איך זה התחיל (שקר, אבל לא חשוב). בעיקר, תמיד הרגשתי שהוא לא אוהב אותי, אז לא אהבתי אותו חזרה, ואז זה התפתח למצב שבו אנחנו מתענגים על להיות מרושעים זה לזה.

הוא תמיד היה כל כך... זועף. אסור לתת לגברים שנראים כל כך טוב להיות מטומטמים כל כך גדולים. זה פרסום כוזב. וזה הלך והחמיר עם הגיל.

אמי נאנחה. "איך אנחנו מרגישים לגבי הניסיון להיות נחמדים היום?" שאלה.

"לא נהדר", אמרתי. ברוקס צחק ממקומו ליד הבר. ניגשתי אליו והושטתי לו את הכוס שלו. הוא הרים אותה בשמחה.

"תודה, טד", אמר. "גאס יגיע עוד מעט, יש לך זמן להכין את הארסנל המילולי שלך."

"רואה?" אמרתי, מביטה באמי. "הוא מבין."

אמי ירתה מבט חד לעבר ברוקס, והוא קרץ לה. התבוננתי בה ממתכנת מעט לאחר מכן. "פשוט חשבתי שיהיה נחמד אם השושבין הראשי שלנו והשושבינה הראשית שלנו לא ישנאו זה את זה," אמרה. המילים "שושבינה ראשית" שלחו דקירה קטנה לחזה שלי.

כמובן שהתרגשתי להיות שושבינה של אמי. התרגשתי מהחתונה שלה, מחייה, מהכול. אבל לפעמים, כשנושא החתונה עלה, נהייתי עצובה. לא בלתי ניתנת לנחמה או משהו כזה, אבל הרגשתי כאילו האושר שחשתי בשביל החברה הכי טובה שלי והעצב שחשתי על עצמי נאבקו בחזי, חובטים זה בזה חזק ככל יכולתם כדי לראות מי הראשון שייפול.

זו הייתה תזכורת לכך שאנחנו נמצאות בשלבים שונים של חיינו, וזה הפחיד אותי. אמי תמיד נזקקה לי. היינו מספר אחת זו בחייה של זו. עכשיו היה לה את ברוקס, ופחדתי מאוד שהיא לא תזדקק לי כמו פעם, שהיא לא תזדקק לי כמו שאני עדיין זקוקה לה.

"אז אולי ברוקס צריך לבחור שושבין פחות שנוא." משכתי בכתפיי והסתכלתי עליו. "יש לה שני אחים, אתה יודע."

כל מה שהוא עשה היה לחייך ולומר, "לקחתי לתשומת ליבי." אמי נאנחה והמשיכה הלאה. היא ניסתה לתווך בין גאס וביני כמה פעמים בחודש. זה אף פעם לא עבד, אבל הערצתי את ההתמדה שלה. החברה הכי טובה שלי מעולם לא ויתרה. היא הובילה אותי חזרה לבר, שם הייתה רשימת מטלות שהיא וברוקס הכינו להיום. המטרה הייתה פשוטה: לפנות את הקומה השנייה ואת המרתף, ולהפוך את המרתף למחסן.

ברוקס וגאס עמדו להשתלט על המרתף, וזה היה בסדר מבחינתי כי המקום הזה נראה לקוח מתוך סרט אימה, ולא ממש התחשק לי שרוח של שד תשתלט עליי היום. אלא אם כן הוא שד לווהט; אז יכולתי להשתכנע.

אמי ואני נעלה לקומה השנייה. תוכניתו הסופית של ברוקס

הייתה להציב שם בר קטן יותר ומקומות ישיבה חדשים, ולהסיר חלק ממקומות הישיבה בקומה הראשונה כדי לפנות מקום לשור המכני.

כשאנחנו חמושות בשקיות זבל, כפפות וחומרי ניקוי, אמי ואני התחלנו להתקדם לעבר המדרגות הרעועות שהובילו לקומה השנייה. ואז הדלת האחורית לבר נפתחה. גאס ריידר נכנס, והרגשתי את לחץ הדם שלי עולה.

הוא לבש טישירט כחולה דהויה צמודה, נעלי ריצה אפורות וכובע בייסבול של קארהארט שכיסה את שערו החום כהה, שהיה ארוך יותר ממה שראיתי אותו מזה זמן רב. בשנה שעברה הוא התחיל לטפח שפם במקום הזקן הקצר והגזוז למשעי שאימץ בשנות העשרים לחייו. השפם עדיין היה שם, ועל אף שחשבתי שהוא נראה טוב איתו, הדבר הראשון שיצא לי מהפה היה "הי, כוכב פורנו משופם. נחמד מצידך להצטרף אלינו."

"לכי תזדייני, תיאודורה," אמר בלי להעיף בי מבט. קולו היה משועמם. האופן בו אמר את שמי המלא גרם לי לחרוק שיניים. "גנבת את החולצה מהארון של ריילי?" שאלתי, מחווה לעבר חולצתו הכחולה והצמודה. ריילי הייתה בתו בת השש של גאס, ומהאופן בו החולצה נצמדה לו לחזה ולשרירי הזרוע, היא נראתה קטנה מספיק כדי להיות שלה.

"את יודעת," אמר, מפנה אליי את עיני הברקת שלו, "הדרך בה את נועצת בי מבטים גורמת לי אי־נוחות."

"טוב, הדרך בה אני רואה לך את הפטמות מעבר לחולצה גורמת לי אי־נוחות," עניתי. "ברוקס," אמרתי מביטה לכיוונו. "אני לא יכולה לעבוד בתנאים האלה."

ברוקס משך בכתפיו ואמר, "דברי עם הבוס," והנהן לעבר אמי, שהביטה בגאס ובי. היא לא הייתה משועשעת.

כל מה שהיא אמרה היה "גאס, אתה והפטמות שלך במרתף. טד, בואי נלך." עקבתי אחריה במעלה המדרגות אבל הסתובבתי חזרה לגאס לנופף לו.

הוא הניף לכיווני אצבע שלישית.
אני מקווה שהשד יטרוף אותו.

כמה שעות לאחר מכן, אמי ואני כבר מילאנו עשרות שקיות זבל מלאות, והרגשתי את הזוהמה של הבר כמו נייר דבק על עורי. זלזלתי קשות בכמות הגועל שהייתה בקומה השנייה. נאלצתי להשאיר את מעיל הזמש שלי על כיסא ולכסות אותו בשקית ניילון, בתקווה שלא ייפגע. בצד החיובי, מצאתי כמה תקליטי ויניל ישנים שאמי אמרה שאני יכולה לקחת הביתה. שלחתי לאבא שלי הודעה ואמרתי לו שאנחנו עומדים לעשות ערב של וילי נלסון וטניה טאקר.

המשכתי למיין את הקופסאות שעברתי עליהן בפניה. מצאתי ערמה של מה שנראה כמו עיתונים ישנים. שלפתי אחד; זה היה סיפור בעיתון מדולארק משנת 1965 שהציג את ה'דווילז בוט' כאחד הבריס הטובים ביותר בווימינג.

"אמי, קראתי. היא הרימה את מבטה מהמקום שבו משכה פיסת בד מלוכלכת ורטובה למראה בפניה השנייה של החדר. "ראית את אלה?" שאלתי, מחווה בידי לעיתונים.

"עוד עיתונים?" שאלה.

"כן, עניתי. "יש עוד מאלה?"

אמי הנהנה. "מצאנו כמה ארגזים במרתף. לוק רוצה לשמור אותם. אני חושבת שהוא רוצה למסגר חלק מהם. סביר להניח שאת ואדה תוכלו לחשוב על משהו מגניב לעשות איתם." אדה הייתה החברה של ווס. היא הייתה מעצבת פנים ויצירתית בצורה מרשימה. אהבתי לצייר ולעשות דברים עם הידיים, אז הסתדרנו מצוין.

"הם ממש מגניבים," אמרתי מדפדפת בעוד מהם. היו סיפורים על הבר ותמונות שלו לאורך ההיסטוריה. עותק של חדשות ג'קסון הול שכינה אותו הבר הייחודי ביותר בווימינג.

"את יכולה לקחת את הקופסה למרתף? יש ארון קטן בקצה המסדרון ששמנו בו את כל האחרים."

"את יודעת איך אני מרגישה לגבי המרתף, " ייללתי.

אמי צחקה ואמרה, "זו ההזדמנות שלך לחיות את רומן השדים שסיפרת לי עליו אתמול בלילה."

נשפתי. לא מאמינה שהיא משתמשת בהמלצות שלי על ספר נגדי. "בסדר, מלמלתי." אבל אם ירצחו אותי למטה, או יביאו אותי לאיזה ממד מרושע, את תרגישי ממש רע שהכרחת אותי לעשות את זה. "לבשתי את הז'קט; לא רצייתי שיהיה מחוץ לטווח הראייה שלי. בנוסף, אני צריכה להיראות טוב למקרה שהשד הלוהט יעבור לכאן.

אמי הניחה יד על לבה. "אני מבטיחה לערוך לך את ההלוויה הטובה ביותר שמדולארק, וויומינג, ראתה אי פעם," אמרה. "אל תשכחי שאני רוצה שיישרפו אותי ויירו אותי מתוך זיקוקים," עניתי.

"בזמן ש-KISS מבצעת את 'I Was Made for Loving You', היא אומרת בהינף יד. "אני יודעת, אני יודעת." החלטתי על זה כשאמי ואני היינו בכיתה ו'. אם כבר ללכת אז בגדול, נכון? הרמתי את הקופסה והתחלתי את הירידה במדרגות. המרתף היה חשוך. זו הייתה הפעם הראשונה שהגעתי עד לכאן, די מצמרר למען האמת. איפה היו ברוקס וגאס?

ריח הסיגריות המעופשות והבירה לא היה חזק כל כך במרתף. בעיקר היה לו ריח ישן. היה גם הרבה יותר קריר – כנראה בגלל כל הפעילות העל־טבעית שארבה בפנינות ובנקיקים. קרשי הרצפה חרקו תחת רגליי. בדיוק כשהתחלתי להירגע, חבטה חזקה הבהילה אותי, ורצתי לכיוון הארון בקצה המסדרון. אני חייבת לצאת מייד מהמרתף המצמרר הזה – לעזאזל עם השדים הלוהטים.

כשהגעתי לארון, הז'קט שלי הסתבך בידית הדלת, טרק את הדלת מאחוריי והשאיר אותי בחושך מוחלט. זרקתי את קופסת העיתונים ושמעתי נהמה מתוסכלת.

עוד מישהו היה בארון.

הסתובבתי חזרה אל הדלת, מנסה לשחרר את הז'קט שלי ולפתוח

את הדלת. הצלחתי להתיר את הז'קט שלי, אבל הרגשתי קרע במקום שבו הוא נתפס בדלת. הדלת, לעומת זאת, לא זזה.
"מה לעזאזל, תיאודורה?" נשמע קול עמוק וכועס מאחוריי.
ו... נעלתי את עצמי בארון עם גאס ריידר.
שיט.

פרק 2

שמעתי את המגפיים המזוינים שלה כשירדה במדרגות. נדתי בראשי, מוטרד מהעובדה שידעתי שזו היא. אף אחד אחר לא הסתובב כאילו הוא הבעלים של המקום – אפילו לא ברוקס, והוא אכן היה הבעלים של המקום.

נכנסתי לתוך הארון כדי לחמוק ממנה. אז תארו לעצמכם עד כמה הופתעתי כשהיא פרצה לאותו ארון עם חן של סופת טורנדו ארוכה, הפילה קופסה כבדה על הרגל שלי, וטרקה את הדלת מאחוריה – משאירה אותנו בעלטה מוחלטת.

נהדר. פשוט נהדר.

היא קרובה מדי – יותר מדי קרובה. למורת רוחי, טדי תמיד בסביבה – תמיד הייתה, וכנראה תמיד תהיה. "תפתחי את הדלת, טדי." שמעתי אותה מטלטלת את ידית הדלת והודפת את גופה אל הדלת. "אני מנסה," היא ענתה. "היא לא זזה." אלוהים. אין לי זמן לזה. "זווי," אמרתי, מנסה להזיז את טדי מהדרך. ברגע שגופי נגע בשלה, עבר בי זרם כאילו נגעתי בגדר חשמלית – לא תחושה נעימה, למקרה שתהיתם.

אחד הדברים הכי מעצבנים בטדי? היא תמיד הייה בסביבה, על אף שלא רצייתי שתהיה.

אל תחשוב על זה.

אבל הינה אני, שבע שנים מאוחר יותר עדיין חשבתי על כך. זה העניין: אפילו לא אהבתי את טדי. בכלל.

טדי אנדרסן הייתה צרות. וקולנית.

"אם אני לא הצלחתי לפתוח אותה, גם אתה לא תצליח," סיננה טדי, ואז מלמלה, "אלא אם כן יש לה חולשה למטומטמים." שמעתי את זה.

היא זזה מדרכי, מיששתי את הדלת בחיפוש אחר הידית בניסיון לסובב אותה, אבל היא הייתה תקועה.

לעזאזל.

"אמרתי לך." קולה של טדי לא היה ממש מאחוריי, אבל גם לא ממש לידי – איפה שהיא הייתה, היא עדיין הייתה קרובה מדי.

"מה עשית לדלת?" דרשתי.

כמעט יכולתי לשמוע את עיניה מתגלגלות. "אתה צוחק עליי, נכון? הדלת הזאת יותר מבוגרת ממך," אמרה. "מה שאומר שהיא בעיקרון, עתיקה" – כן, ברור – "ואתה מאשים אותי?"

"את זו שסגרת אותה," אמרתי, המזג שלי מתלקח. הפתיל שלי תמיד היה הרבה יותר קצר סביב טדי.

"לא בכוונה. היא נתפסה בז'קט שלי, שעכשיו יש בו חור בגודל האגו שלך." אלוהים, היא הייתה מעצבנת. "זה זמש וינטג', התלוננה.

"אנחנו נעולים עד להודעה חדשה בארון במרתף של בר, ואת מודאגת מהז'קט המטופש שלך?"

"זה לא ז'קט מטופש," היא אמרה. "ואנחנו לא נעולים כאן עד להודעה חדשה. פשוט תתקשר לאמי או לברוקס."

רעיון טוב, אבל לא התכוונתי להגיד לה את זה. הושטתי יד לכיס, אבל כשלא הרגשתי את הטלפון, קיללתי תחת השפם. השארתי אותו במושב הקדמי של הטנדר.

"הטלפון שלך לא עליך, נכון?" על אף שלא יכולתי לראות אותה,

ידעתי שזרועותיה שלוכות על החזה, עיניה מצומצמות וראשה מוטה הצידה, מה שאומר שהקוקו הקופצני והמטופש שלה גם בתנועה. אפילו בחושך, הייתי צריך להילחם בדחף למצוא את הקוקו בצבע הנחושת ולמשוך אותו.

"לא", התפרצתי, "הטלפון לא עליי. תתקשרי אליהם את. טוב, גאסי", היא אמרה – התרעמתי על הכינוי, ועל הנימה החיננית והמעוצבנת שלה – "גם שלי לא עליי. הוא למעלה". לעזאזל.

העברתי יד על פניי ופלטתי נהמה עצבנית. מכל המקומות בהם רציתי להיות, נעול בארון עם טדי לא היה ברשימה. אבל ידעתי שהרבה אנשים היו רוצים להיות במקומי.

אף על פי שלא רציתי להודות בכך, טדי הייתה מהממת. לא משהו ששמת לב אליו כשגדלנו. טדי צעירה ממני בשמונה שנים, ולא הייתי חלאה. אבל אז, כשאמי וטדי סיימו את הלימודים בקולג', טדי לבשה את השמלה הירוקה הכהה ההיא ופשוט... לא משנה. הנקודה היא שאני יודע שטדי יפה. יפהפייה, אפילו. אבל יפה כמו אריה או אייל או כל חיה גדולה ומסוכנת אחרת. יפה למראה, אבל לא רצית להתקרב יותר מדי כי היא עלולה לקרוע לך את הגרון, לרמוס אותך או לשפד אותך למוות עם הקרניים הענקיות שלה.

אז כן. טדי הייתה יפה או מה שזה לא יהיה.

אבל לא רציתי שהיא תאכל אותי חי.

התחלתי לדפוק בדלת ולצעוק לאמי ולברוקס.

טדי פלטה אנחה. "אמי תבוא לחפש אותי ברגע שהיא תבין שנעלמתי ליותר מכמה דקות. תירגע."

"איך את יודעת?" דרשתי.

"כי אני מכירה את אמי. היא לא תשאיר אותי במרתף סרטי האימה

הזה." היא כנראה צדקה, אבל זה לא עניין אותי. התעלמתי ממנה והמשכתי לדפוק בדלת. "למען השם, אוגוסט, תנשום."

"אל תגידי לי מה לעשות", סיננתי. עצם קיומה של האישה הזאת

נכנס לי מתחת לעור. למה לאמי לא יכולה להיות חברה שלא הייתה

מעצבנת כל כך? חברה נחמדה ונורמלית שלא גרמה לי לרצות להטיח את הראש בקיר?

או חברה שלא תמיד הייתה בזירת הפשע, כשאמי עשתה משהו שהיא לא הייתה צריכה לעשות. "אל תגירי לי מה לעשות", חיקתה אותי טדי, ופלטתי נהמה. "אתה מפחד מהחושך, גאסי?"

"לא, אבל אם אני זוכר נכון, את כן", יריתי חזרה. הכרתי את טדי כל חייה, פשוטו כמשמעו, אבא שלה התחיל לעבוד אצל אבי כשהייתה בקושי בת שלושה חודשים. אני זוכר את היום בו האנק אנדרסן התגלגל לחוות רבל בלו באל קמינו המוזהבת שלו עם טדי. הייתי אז בן שבע או שמונה, וטדי הייתה הרבה פחות מעצבנת – כנראה מפני שהיא עדיין לא יכלה לדבר.

טדי חבטה בזרועי. "אני לא!" למה האישה הזאת לא יכלה לשמור את הידיים שלה לעצמה?

"אז למה רצת במרתף כמו סוס מבוהל?"

"כי התחמקתי ממך, כמוכן."

"זה הסתדר ממש טוב, לא?" שאלתי. היא הייתה כל כך קרובה אליי. יכולתי להרגיש את הנשימה שלה כשהיא דיברה. מה שהזכיר לי את ההרגשה של נשימתה על הצוואר שלי. פאק. תתאפס על עצמך, ריידר.

"טוב, זה היה מצליח, אם לא היית מסוג השרצים שמתחבאים בארונות. מה אתה עושה פה בכלל?" לא יכולתי לומר לה שהתחבאתי ממנה. זה יעניק לה יותר מדי סיפוק.

"את יכולה להפסיק לדבר?" אמרתי. "את עושה לי כאב ראש." היה לי כאב ראש, אבל לשם שינוי הוא לא היה בגלל טדי. לא ישנתי הרבה השבוע, וזה השפיע עליי.

ידעתי שטדי עמדה לשגר לכיווני תשובה, אבל בדיוק אז נשמעה חריקה חזקה במקום אחר במרתף. טדי השתנקה. ידה מצאה את שלי והיא קפצה קרוב יותר אליי. "מה זה היה?" שוב עם המגע. אלוהים.

"עכשיו מי צריך להירגע?" שאלתי, ומשכתי את ידי משלה. לא אהבתי את ההרגשה שהייתה לי כשהחזקתי לה את היד. "זה בניין

ישן. יש רעשים בכל מקום. "טדי שתקה – לא משוכנעת. "בכל מקרה, חשבתי שאת לא מפחדת מהחושך."

"אני לא, היא אמרה. טדי כנראה הזדקפה, כי הרגשתי את החזה שלה מרפרף על שלי. פאק. "אני מפחדת ממה שאורב בחושך. יש הבדל. "מה את חושבת ש'אורב" – הנעתי את אצבעותי באוויר מדמה מירכאות, על אף שהיא לא יכלה לראות אותי – "במרתף של ה'דווילז בוט'?"

"שדים, אמרה טדי. "ולא נראה לי שחתיכים." על מה לעזאזל האישה הזאת מדברת?

"את מטורפת, אמרתי. זותי כדי להעביר יד בשערי, אבל היא רפרפה על מותניה של טדי במקום. הרגשתי אותה דוממת, ומייד העפתי את היד.

"ואתה אידיוט, אמרה, אבל לא בתקיפות הרגילה. קולה נשמע... מתנשף?

אנחנו צריכים לצאת מכאן. התחלתי שוב לדפוק בדלת. הפעם טדי הצטרפה אליי. אני מניח שהיא חשבה כמוני.

אחרי דקה בערך שמעתי את קולו של ברוקס – תודה לפאקינג אל – ממש מחוץ לדלת. "גאס? למה אתה בארזן?" נאנחתי. "כי תיאודורה זורעת הרס בכל מקום שאליו היא הולכת." טדי חבטה בזרועי. עוד נגיעה אחת ואני קושר לה את הידיים מאחורי הגב.

לא, רגע, לא ככה. לעזאזל.

"טדי איתך בפנים?" שאל ברוקס.

"כן, צעקה טדי. "והיא רוצה נואשות לא להיות כאן." ברוקס שתק.

"שחרר אותנו, בנאדם, אמרתי. "הדלת המטופשת נתקעה." "אני לא יודע אם זה רעיון טוב, אמר ברוקס. שמעתי את החיוך בקולו. מנוול. "אולי אזכה בכמה נקודות עם אמי אם אשאיר אתכם נעולים לפתור את הבעיות שלכם." "שלא. תעזו." קולה של טדי היה מלא ארס.

"זה לא יזכה אותך בנקודות אם נהרוג זה את זה", אמרתי. "ואני נשבע באלוהים, ברוקס, אני ארדוף אותך לעזאזל."
 גם אני, " צייצה טדי.

"זו הפעם הראשונה שאתם מסכימים על משהו?" שאל ברוקס. הטון שלו היה יותר משועשע עכשיו. זה לא היה נכון. הייתה פעם נוספת בה טדי ואני הסכמנו על משהו, אבל ההסכם הוא היה לסתום את הפה שלנו. "נראה שהארון עושה את שלו." ידית הדלת רעדה, ותוך שנייה הדלת נפתחה ואור הציף את החלל הקטן. "עדיף לפרוש בשיא."

טדי ואני מעדנו מהארון. היה חשוך מספיק שהאור העמום במרתף גרם לי לצמצם את עיניי. כשהעיניים שלי הסתגלו, שמעתי את טדי אומרת "תודה לאל." הסתכלתי עליה. החזה שלה עלה וירד בכבדות ועורה היה סמוק.

היא נראתה כאילו עשינו הרבה יותר מלהתווכח כשהיינו נעולים בארון.

חוקתי שיניים.

"איך זה קרה?" שאל ברוקס, מצביע לעבר הארון.

"הוריקן תיאודורה," הערתי בגלגול עיניים. "אלא מה?" טדי העיפה את הקוקו האדמוני שלה מעבר לכתפה וחייכה כאילו נתתי לה מחמאה. "כשמשווים אותך להוריקן זה לא דבר טוב," אמרתי לה. "באמת?" שאלה בציניות. "אני לא בטוחה. הוריקן הוא עוצמתי, חסר רחמים, נועז..." היא ספרה את שמות התואר על אצבעותיה. "הרסני, רומס –" עניתי מנגד.

"- יפהפה?" אמרה טדי לפני שהספקתי לסיים. גלגלתי את עיניי בחזוקה עד שחשבתי שהן לעולם לא יחזרו למקומן. פתחתי את הפה וסגרתי אותו. לא יכולתי לחשוב על דבר אחד להגיג חזרה, וזה הדבר הגרוע ביותר שיכול לקרות לך כשאתה מתעמת עם טדי.

"זה בסדר, גאסי," לחשה, "אני לא אגיד לאף אחד שאתה חושב שאני יפה. אבל אתה צריך לדאוג לגבי הרכלן הזה." היא הנהנה לעבר

ברוקס, שנראה כאילו הוא עומד להכחיש, אבל אז הגיע קולה של אמי מגרם המדרגות.

"טד? אמי קראה. "את בסדר?"

"כן!" טדי צעקה חזרה. ופנתה אליי שוב. חשכתי שהיא תוסיף משפט סיום, אבל היא פשוט חלפה על פניי ותוך כדי כך, היא הפנתה אצבע מאשימה לחזה שלי ואמרה, "מה זה?" הסתכלתי למטה, והיא הזיזה את האצבע שלה למעלה וטפחה על אפי.

לעזאזל. נפלתי במלכודת הזאת כל פעם.

צחוקה המעצבן הדהד במרתף כשעלתה חזרה במעלה המדרגות.

פרק 3

176

"חתיכת חרא מטומטמת!" צעקתי על מכונת התפירה שלי – ברת'ר קורונדרו וינטג' – שעד לרגע זה הייתה מקור גאוותי. ניסיתי לתקן את הקרע הענק (באורך שבעה סנטימטר וחצי) בז'קט האהוב עליי שנגרם מידידת הדלת ב'דווילז בוט', אבל למכונת התפירה בצבע ירוק מנטה היו תוכניות אחרות.

"חשבתי שאת אמורה לברוח מהשרים," אמרה אמי בצחוק כשסיפרתי לה מה קרה במרתף. "לא לרוץ היישר לזרועותיהם."
"טוב, קודם כול, " אמרתי, "לא הייתי בזרועותיו של אף אחד" – גם אם אלו היו זרועות נחמדות באופן מעצבן – "ואני מרגישה צורך להבהיר את הנקודה, בהתחשב בעובדה שאת מאורסת לרכלן הכי גדול במדולארק. ושנית, את סוף-סוף מודה שאחיך גאס נשלה מהגיהינום?"

"מהגיהינום באופן כללי? לא," היא ענתה בחיוך קטן. "מהגיהינום האישי שלך? אולי."

לא יכולתי להחליט מה גרוע יותר: העובדה שנתקעתי בארון עם גאס או העובדה שמכונת התפירה שלי הרוסה. בכל פעם שדרכתני על

הדוושה, החוט נערם, הסתבך ויצר משהו דומה לקן ציפורים בחלק התחתון של הבר. ניסיתי הכול – השחלתי מחדש את החוט, ניסיתי חוט אחר, וידאתי שהסליל יושב נכון, איפסתי את הגדרות מתיחת החוט – ללא הועיל.

שמטתי את ראשי על שולחן התפירה. הוא נפגש עם העץ בחבטה מהדהדת. יכולתי לנסות לתפור את הקרע ידנית, אבל זמש הווינטג' היה עבה מכדי שאוכל לבצע את התפרים המסודרים והנקיים שיכולתי עם המכונה. המחשבה על כך שלא אוכל לתקן את הז'קט שלי העלתה דמעות בעיניי. זה רק ז'קט, טדי.

אבל זה היה הרבה מעבר.

זה היה הז'קט שלי. היה לי אותו מגיל שש-עשרה. גררתי את אמי מהמיטה לפני הזריחה – היא לא אדם של בוקר – ונסענו לקודי, עיר גדולה בהשוואה למדולארק. זה היה סוף הקיץ, וכל העובדים העונתיים זרקו את הדברים שלהם בחנויות יד שנייה, והשאירו הרבה דברים טובים מאחור. עברנו ערמה, ערמה. נתקלתי בהרבה כתמים מפוקפקים, ואמי כמעט הלכה מכות עם אישה זקנה על אפודת ג'ינס שאיש המרלבורו היה תפור עליה.

ואז מצאתי את הז'קט. ניקיתי אותו. אהבתי אותו. וידאתי שהוא לא יריח מוזר וישן.

נתתי לו חיים חדשים.

אהבתי את הז'קט. הוא היה נצחי, ייחודי, ו... טדי.

ועכשיו לא ידעתי אם אוכל ללבוש אותו שוב בלי לגרום לו נזק נוסף.

רציתי להאשים את גאס, אבל אני זו שברחה מהשדים במרתף. דמעות נקוו בעיניי. אני יודעת שזה נשמע דרמטי עד כדי גיחוך שבכיתי על ז'קט, אבל לא בכיתי רק עליו. בכיתי על המשמעות שהייתה לו, ועל הזיכרון שנקשר אליו, אחד הרגעים הרבים בהם אמי ואני היינו מסונכרנות לחלוטין. שותפות לפשע. והאמת, זה לא הרגיש ככה כבר הרבה זמן.

כל כך התרגשתי כשאמי חזרה הביתה, אבל לא יכולתי להתענג

על ההרגשה לאורך זמן כי היא וברוקס כמעט מייד התחילו לצאת.

אמי היא החברה הכי טובה שלי, והתרגשתי בשבילה, אבל היא מוזר לראות איך החברות שלנו השתנתה – מבחינתי, לא מבחינתה, לפחות לא נראה לי – בשנתיים האחרונות, מאז חזרתה מדנבר. אני עדיין מעכלת את השינוי – חיים בהם זה לא רק היא ואני נגד העולם.

אמי כבר לא ממש באה אליי – אני הולכת אליה. הרבה מהזמן שבילינו עכשיו יחד היה בבית שלה – לפעמים היינו רק אנחנו, לפעמים ברוקס היה שם, וזה לא הפריע לי. אבל לא עשינו דברים ביחד כמו פעם. עשיתי דברים לבד, וכשרציתי לבלות זמן עם אמי, שיניתי את סדר העדיפויות שלי והעדפתי להיות היכן שהיא נמצאת במקום היכן שרציתי להיות – כמו חנות יד שנייה בקודי.

ההשלמה עם זה הייתה קשה יותר ממה שחשבתי שתהיה. שמחת בשבילה אבל נעצבתי בשבילי.

מוזר להיות שמחה בשבילה ועצובה בשבילי בו-זמנית.

כנראה יש בי רבדים מרובים וכל החרא הזה.

אבל כרגע הרגשתי כאילו הז'קט הזה הוא רק עוד פיסה מחיי שתישאר מאחור, עוד חלק ממני שיישאר מאחור.

לפני כמה ימים אחת הבחורות שעובדת איתי בבוטיק הודיעה שהיא בהיריון, והמחשבה הראשונה שלי הייתה שאנחנו לא מספיק מבוגרות כדי להיכנס להיריון – במיוחד לא במכוון.

המחשבה השנייה שלי הייתה לשאול אותה אם היא יודעת מי האבא.

ואז נזכרתי שאנחנו בסוף שנות העשרים לחיינו, והיא נשואה כמעט חמש שנים.

אני מרגישה כאילו כולם ממשיכים הלאה... בלעדיי. אפילו לוק ברוקס – רודף השמלות המושבע לשעבר – מתמסד, למען השם. ואני כאן, בת עשרים ושמונה, עובדת באותו בוטיק מגיל עשרים ושתיים, באותה עיירה קטנה בה גדלתי, בלי שום שינוי באופק.

כשגדלתי, תמיד הקדמתי את כולם. סללתי את הדרך שלי, ופרצתי קדימה ללא מורא. הייתי המנהיגה בחיי.

בכיתה ד' חשבתי שזו שטות שאנחנו מקבלים פיצה רק בכל יום שישי שני בקפיטריה, אז ארגנתי הפגנה בהפסקה – כמעט כל הכיתה, חוץ מקני ווייט, הפחדן המזוין, נשארה בחוץ כשהפעמוץ צלצל עד שהמנהל הסכים לשמוע את התלונה שלי. רק בשנה שלאחר מכן, אחרי עצומה ששמרתי בחלק האחורי של קלסר המתמטיקה שלי ועונש שהטילו עליי, לנקות את חדר האוכל, זכינו לאכול פיצה כל יום שישי.

כשהחלטתי שאני אוהבת בגדים בחטיבת הביניים, הלכתי עד הסוף. למדתי לבד לתפור. חסכתי כסף לאספקה באמצעות טיולים עם כלבים של אנשים או בייביסיטר. רציתי ללמוד לעצב בגדים, והצלחתי בזה.

הייתי הבחורה שכל הבנות האחרות באו אליה כדי להתייעץ – מה ללבוש (כולם אהבו את הסגנון שלי), האם להיפרד מהחבר שלהן (כמעט תמיד כן), איך לשכנע את השריף לא להתקשר להורים שלך אם נתפסת במסיבה (לבכות – לבכות הרבה). זו הייתה הדרך שלי לדאוג לאנשים סביבי ולהוביל.

כשגדלנו, אמי תמיד רצתה לעזוב את מדולארק. היא הרגישה חנוקה כאן – כאילו העיירה הקטנה שלנו לוחצת על ריאותיה. לי? זה הרגיש כמו המקום היחיד בו אני יכולה לנשום נשימות גדולות ואמיתיות. עזבתי לקולג', הסתובבתי קצת לבד ברחבי אירופה מייד לאחר מכן, אבל תמיד הייתה לי כוונה לחזור הביתה. אני פשוט... אהבתי את המקום. זאת הייתה העיירה שאבא שלי בחר לנו, עובדה שהייתה משמעותית בעיניי.

ובמדולארק זרחתי. אנשים אהבו אותי, ואהבתי להיות נאהבת. הייתה רק טדי אנדרסן אחת. כאן, הייתי בחוד החנית.

אז איך נשארתי כל כך מאחור?

תמיד הייתי מאושרת במדולארק, אבל בחודשים האחרונים אני תוהה אם במקביל לא התחלתי גם להתמרמר על המקום. הרגשתי כאילו

מדולארק דואגת לכולם חוץ ממני. נראה שכל מי שאהבתי במדולארק עושה דברים גדולים – מתחתן, משפץ בתים, מביא ילדים לעולם, מתאהב. זה היה דבר טיפשי להרגיש – כאילו למקום בו גרתי לא היה אכפת ממני, אף על פי שאהבתי אותו בכל ליבי – אבל כך הרגשתי. והיו גם החלקים הקטנים יותר של הרגשות הגדולים האלה שהתחלתי לשים לב אליהם בחיים האמיתיים. לפני כמה ימים, בביתה של אמי, שמתי לב שהיא מסגרה כמה תמונות – כמעט כולן שלה ושל ברוקס – מטיילים, בחופשה, ברבל בלו. רק אז קלטתי, התמונות שמסגרתי בחדרי הן של אמי ושלי. וזה העציב אותי.

החיים התחילו להיות מרירים ומתוקים, אני קיבלתי את החלק המר וכל השאר קיבלו את המתוק. אמרתי לעצמי לא לבכות. לא אהבתי לבכות. לא אהבתי לראות את עולמי דרך עיניים דומעות ונפוחות. אין שום דבר רע בלבכות – ביליתי זמן רב בניחום אחרים, בלומר להם שזה בסדר לבכות – אבל משום מה מעולם לא הרשתי לעצמי לעשות זאת.

למעט באירועים מסוימים, כמו עכשיו. אף אחד לא כאן. רק אני, הז'קט שלי ותקליט של בוב סיגר. וכך הרשיתי לעצמי לבכות, עם הראש על שולחן התפירה שלי, אוחזת בשולי ז'קט הזמש. אני לא יודעת כמה זמן נשארתי כך, אבל רק כשמעתי את אבי הולך במסדרון הרמתי את ראשי במהירות, נשמתי נשימה עמוקה וקיוויתי שהחיוך הקטן שלי לא נראה כמו עווית. היום הוא השתמש במקל ההליכה שלו. זה אומר שהוא הרגיש מספיק טוב, מה שהקל קצת על ליבי. שתי ידי אחזו בקימור העליון של מקל ההליכה שלו, מה שאומר שקעקועי פרקי האצבעות שלו היו מוצגים. ביד אחת, ארבע אצבעות שהרכיבו את תיאור, ובשנייה, דורה. אהבתי את כל הקעקועים של אבי, אבל אלה היו האהובים עליי. האנק אנדרסן היה מגניב במלוא מובן המילה. שערו הארוך, שהיה פעם שחור אבל עכשיו היה יותר אפור מכל דבר אחר, היה משוך

לאחור בקוקו. הוא לבש טישירט של להקת טין לייז, מכנסי ג'ינס כחולים דהויים וגרביים בצבע תכלת ועליהם כלבי תחש.

"את בסדר, דובונת?" שאל כשהוא נשען על משקוף הדלת שלי. זה הוריד קצת משקל מרגלו הימנית, שהייתה זו שעשתה לו הכי הרבה צרות – כנראה מפני שבילה יותר מדי זמן מאחורי מערכת תופים. "בוב סגר הפסיק לנגן לפני עשר דקות." הוא הנהן לעבר הפטפון שלי, עליו האלבום Night Moves עדיין הסתובב ורעש פצפוף נשמע מהרמקולים.

אפילו לא שמתי לב שהאלבום נגמר, וזה אומר משהו, כי האלבום הזה מסתיים ב-"Mary Lou" – אחד השירים האהובים עליי בכל הזמנים.

"כן", אמרתי. קמתי במהירות וניגשתי לפטפון, הרמתי את הזרוע וכיביתי אותו. "יום קשה."

"נראה שיש לך כמה כאלה בזמן האחרון", השיב אבי. משכתי בכתפיי. "בסולם של אחד עד עשר?" ככה דיברנו על ימים רעים, כאב, חולי וכל מה שביניהם.

חשבתי על זה לרגע. "זה היה שש." עיניו הכחולות של אבי הבזיקו בדאגה. "אבל אני חושבת שאנחנו קרובים יותר לחמש עכשיו, אחרי שראיתי את הגרביים שלך."

הוא השפיל את מבטו אל גרבי כלבי התחש שלו וחיך. "ומה אם אומר לך ש-VH1 משרד הערב את מאה השירים הגדולים של שנות השמונים?"

משכתי באפי אבל חייכתי אליו חזרה. "ירד לארבע." "את רוצה להתקשר לאמי? היא בסביבה? אנחנו יכולים להזמין ארוחת ערב." הנהנתי. אבא שלי נכנס קצת יותר לתוך החדר שלי עד שהוא היה במרחק צעד וחצי ממני. הוא הרים את אחת מידיו המקומטות אל פניו והשתמש באגודל שלו כדי לנגב את אחת הדמעות שהייתה בזווית העין. "אני מצטער שהיה לך יום רע." נדתי בראשי. "לא לעוד הרבה זמן", אמרתי. האנק חייך לשמע הדברים. "אני יכולה לארגן ארוחת ערב."

אבי הניד בראשו. "זה בסדר. אני מגיעה. זה הרבה אנשים לבשל להם." אני הייתה אימו של אחד החברים שלי, דאסטי, ונגרית מוכשרת. היא והאנק די התחבכו זה על זה בשנים האחרונות, ועכשיו אני חלקה את נטל הטיפול באבי בלי אפילו לומר משהו בעניין – היא מגיעה אליו בערבי שישי או מביאה לו אוכל בזמן שאני בעבודה.

אהבתי את אני; היא הייתה מיוחדת במינה, מצחיקה וחביבה. אבל זה גם סובב את הסכין עוד קצת שאפילו לאבא שלי – אבי בן השישים ומשהו – היה אופק רומנטי, משהו חדש בחייו, משהו שדחף אותו קדימה. הייתי אסירת תודה, כמובן, אבל לא יכולתי שלא להרגיש לפעמים... דקירה. נראה שגם אבא שלי כבר לא זקוק לי כל כך.

ואני הרי שגשגתי כשנזקקו לי.

"בסדר, אמרתי. נשמע טוב."

"אני אזמין אוכל." הוא הסתובב והלך לאורך המסדרון לכיוון המטבח.

ברגע שהוא נעלם, התקשרתי לאמי. היא ענתה בצלצול הראשון. "מכונת התפירה שלי מקולקלת ואני לא יכולה לתקן את הקרע בז'קט שלי," אמרתי ברגע שהיא הרימה. היא אולי כבר לא צריכה אותי באותה צורה, אבל אני עדיין נזקקתי לה. "ומאה השירים הגדולים של שנות השמונים ישודרו הערב ב-VH1. את באה?"

"הלוואי שיכולתי," אמרה, והרגשתי שכל גופי מתרוקן. "אימא של לוק באה לארוחת ערב." פתחתי את הפה כדי לענות, לומר לה שזה בסדר, שאני מקווה שארוחת הערב שלה תעבור טוב, שאני אוהבת להיות הגלגל השלישי של אבא ואני, אבל שום דבר לא יצא.

"אבל אתקשר אלייך אחר כך?" אמרה אמי אחרי כמה רגעים של שתיקה.

"כמובן," נחנקתי. "אוהבת אותך."

"אוהבת אותך," אמרה אמי וניתקה.

אל תבכי, טדי. יהיה בסדר.

פרק 4

אָקאָ

"הכול בסדר, קאם," אמרתי בהתלהבות רבה ככל שיכולתי לגייס. "ברצינות. אין מה לדאוג." "אתה בטוח?" שאלה בצד השני של הקו. אני מכיר היטב את אימה של הילדה שלי, והטון שלה היה מהול בדאגה.

"לגמרי," אמרתי. הכול היה בסדר גמור. לא כיווצתי בטעות את כל הבגדים של ריילי ושלי כי כיבסתי על חום גבוה מדי, לא הגשתי דגני בוקר לארוחת ערב שלושה לילות ברציפות, או סיבכתי את המברשת בשיער המתולתל של ריילי.

שום דבר מזה לא קרה.

"אתה נשמע" – קאם השתתקה לרגע – "לחוץ." זה היה בלשון

המעטה, ואני אחד שיוודע.

קאם הייתה בג'קסון הול הקיץ, מתמחה במשרד עורכי דין ולומדת קורס הכנה למבחן הסף של לשכת עורכי הדין. שמחתי בשבילה. היה לה קשה בשנה שעברה אחרי שנכשלה בבחינת לשכת עורכי הדין בפעם הראשונה. היא לא סיפרה לי או לאף אחד אחר במשפחה שלנו, היא התרחקה מאיתנו בחודשים הספורים הללו. היא לא הגיבה

להודעות או לשיחות שלי אלא אם כן הן היו קשורות לריילי, וזה היה בסדר, אבל מערכת היחסים שלנו בהורות המשותפת הייתה בנויה על חברות די מוצקה, אז זה הדאיג אותי.

החברה של אחי, אדה, הצליחה להוציא ממנה את הסיכה כמה חודשים לאחר מכן. היא אמרה שהיא מרגישה כישלון, על אף שהיא הייתה רחוקה מזה. מאז הכרתי אותה, קאם רצתה להיות עורכת דין, ושמחתי שהיא החליטה לגשת שוב לבחינת הלשכה. הארוס שלה, גרג, בנקאי השקעות גדול, קפץ על ההזדמנות לנסוע לג'קסון כדי להיות קרוב יותר להרבה מלקוחותיו העשירים למשך כמה חודשים.

עד כמה שידוע לי, הוא לא מעריץ גדול של מדולארק. אז עודדתי את קאם לנצל את ההזדמנות בג'קסון, מה שאומר שיש לי את בתנו בת השש לגמרי לעצמי. לאורך שש השנים האחרונות, קאם ואני שיכללנו את הסדר המשמורת שלנו, ויכולתי והצלחתי לארגן את כל תחומי האחריות שלי ברבל בלו סביבו. בנוסף, המשפחה שלי עזרה, וקאם ואני תמיד יכולנו להישען עליהם כשנזקקנו לעזרה.

הייתי אבא יחידי, אבל מעולם לא הייתי צריך להיות חדר-הורי. עד עכשיו.

עבר שבוע וחצי מאז שקאם עזבה – היא עזבה לפני שני ימי רביעי. היום יום שישי, והיא צדקה. הייתי לחוץ.

הקיץ ברבל בלו תמיד היה תקופה עמוסה, אבל השנה זו תהיה הפעם הראשונה שבה נוספה לנו חוות אורחים פעילה במלואה. לא רק שהיו לי כמעט חמישים עובדי חווה לעקוב אחריהם, אלא שבעוד שבועיים יהיו גם עירוניים שיתרוצצו בחווה שלי.

ועירוניים היו פאקינג אידיוטים. "גאס?" קולה של קאם בקע שוב מהטלפון ושלף אותי ממחשבותיי. "אתה שם?"

"כן, מצטער. אני בסדר גמור. כולנו בסדר." אהבתי את הילדה שלי. רק הייתי צריך להתרגל לשגרה החדשה שלנו. "אתה בטוח?" שאלה קאם.

"כן, וריילי בסדר גמור. היא בשיעור רכיבה עם אמי עכשיו."
אחותי הקטנה הייתה האדם האהוב על בתי. גם עליי.
"אל תשכח שיש לה כדורגל אחר הצוהריים."
"אני יודע," אמרתי. "היא ואמי מבלות אחרי השיעורים, אז אמי
תכין אותה ותיקח אותה לכדורגל, ואני אאסוף אותה אחרי שאסיים
את היום."
"אוקיי... תודיע לי אם תצטרך אותי?"
"כן." לא.
"אוקיי. אודיע לך אם אוכל להתקשר לפני שהיא הולכת לישון."
קיוויתי שהיא תוכל. ריילי החלה להתגעגע לאימא שלה.
"נשמע טוב. נדבר אחר כך."

כמה שעות מאוחר יותר, הייתי עמוק בגבעות רבל בלו ובדקתי את
המכלים בהם השתמשנו לאיסוף מי גשמים. ברגע שהמכלים יהיו
מלאים, נגרור אותם למרעה בשביל הבקר. לא תכננתי להגיע כל כך
רחוק היום, אבל אחרי שבדקתי את המכלים הראשונים, ראיתי שאני
עומד בזמנים, אז המשכתי.

פחות עבודה בשבילי מחר.

הדבר היחיד שצריך לדעת על חוואים? אנחנו פאקינג אובססיביים
עם מים – במיוחד בקיץ. המערב יבש, ואף על פי שרוב רבל בלו
מרושתת במערכת השקיה, אנחנו עדיין מסתמכים על מי גשמים
בשביל הבקר שלנו. מי גשמים מצמיחים את העשבים שהם אוכלים
וממלאים את הנחלים והבריכות שמהם הם שותים. אנחנו תמיד
מחפשים דרכים להשתמש במשאבים שלנו בצורה יעילה יותר ובאופן
ברקיימה. זה חשוב לנו.

ווס ואני בדרך כלל בדקנו אותם יחד, אבל לא הספקנו השבוע,
אז נאלצנו להתפצל. דאסטי – שהיה איפשהו בין עובד חווה ליד
ימיני – גם לקח על עצמו חלק. האמת ששמחתי להיות לכד היום. זה
היה נחמד. שקט.

אף אחד מהמכלים באזור שלי לא היה מלא. זו לא הייתה הפתעה –

לא ירד הרבה גשם בזמן האחרון – אבל עדיין הדאיג אותי לראות אותם חצי ריקים.

חזרתי לסוס שלי, סקאוט, שחיכה כמה מטרים מהמכל, ועליתי. סקאוט היה שחור בחציו הקדמי, אבל חציו האחורי היה עם כתמים לבנים. הוא היה אחד מהסוסים שאבי הציל. רכבתי עליו כבר בערך חמש שנים – הוא כנראה בסוף שנות העשרה לחייו. הוא סוס טוב.

הורדתי את אחת הכפפות מעור הצבי שלי וליטפתי אותו. כשהבטתי בשמיים, השמש הייתה נמוכה יותר ממה שציפיתי שתהיה. לקח לי יותר זמן מהרגיל? הטלפון שלי רטט בכיסי. לא זיהיתי את המספר שהבהב על המסך, אבל זה היה אזור החיוג של ויומינג, אז ענית.

"הלו?"

"היי, הגעתי לגאס ריידר?" שאל קולה של אישה בצד השני.

"כן, גברתי."

"היי, מר ריידר. זאת ניקול, מאמנת הכדורגל של ריילי."

פאק. פאק. ריילי.

"סיימנו כאן לפני זמן קצר ורצינו לדעת אם אתה קרוב?" הגרון

שלי התייבש וליבי צנח.

שכחתי לאסוף את הילדה שלי מאימון כדורגל.

"שיט, נשמת. אני כל כך מצטער. איברתי תחושת זמן. מישהו

יגיע לאסוף אותה מייד." זה לא יהיה אני. הייתי במרחק של לפחות

ארבעים דקות מהאורות, וזה במידה וסקאוט ואני נדהר מהר כל הדרך

חזרה. אני צריך להתקשר לאמי או לברוקס או לאבא שלי.

"אל דאגה," אמרה ניקול. קולה היה חמים מדי בהתחשב בכך

שהתקשרה לעדכן על ששכחתי לאסוף את בתי. ניסיתי לדמיין את

פניה של ניקול, אבל לא הצלחתי. ידעתי שיש לה שיער ג'ינג'י –

שיער ג'ינג'י צבוע. לא נחושת כמו של טדי. רגע, למה חשבתי על

טדי עכשיו? "זה קורה. אני יודעת שקמיל נמצאת מחוץ לעיר הקיץ."

קאם בדרך כלל הייתה אחראית על קבוצת הכדורגל של ריילי. "שינוי

בשגרה יכול להיות קשה."

שינוי בשגרה לא אומר שיכולתי לשכוח את הילדה שלי באימון כדורגל. פאק. "אני ממש מצטער."

"הכול בסדר. אני אישאר איתה עד שתוכל להגיע לכאן."

"תודה," אמרתי. כשניתקתי, חייגתי מייד לאמי. היא גרה הכי קרוב לעיר. לקח עשרים דקות להגיע לשם מרבל בלו – חמש-עשרה מאמי ולוק. היא ענתה אחרי כמה צלצולים.

"מה קורה?" שאלה אחותי בברכה.

"את יכולה לאסוף את ריילי מהכדורגל?" שאלתי בחיפזון, קולי נסער. אמי לא הגיבה מייד. "גאס," אמרה בדאגה, "הכדורגל הסתיים לפני יותר מחצי שעה."

"אני יודע, אני יודע," אמרתי. "ברקתי את מכלי הגשם ואיבדתי תחושת זמן. סקאוט ואני נמצאים למעלה בצד המזרחי של החווה. אין סיכוי שאגיע לעיר בפחות משעה."

"לוק ואני יצאנו לנסיעה. אנחנו במרחק שלושים דקות מחוץ לעיר... קולה השתתק."

"בבקשה, אמי," אמרתי. אם היא לא יכולה להגיע לשם, אני צריך שהיא תעזור לי למצוא מישהו שיכול.

"בסדר," אמרה. "אני מטפלת בזה."

"תודה," אמרתי, חש הקלה.

"תרכב בזהירות, בסדר?"

"כן," אמרתי וניתקתי את הטלפון. הכנסתי את הטלפון חזרה לכיס, תפסתי את המושכות של סקאוט ודרכנתי אותו. "בוא נלך, ילד. אני חייב להגיע הביתה לתינוקת שלי."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן